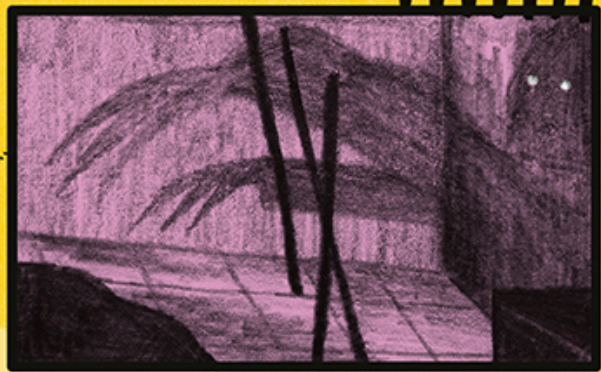

DIVNÉ
DĚTI A
SMUTNÁ
KOČKA

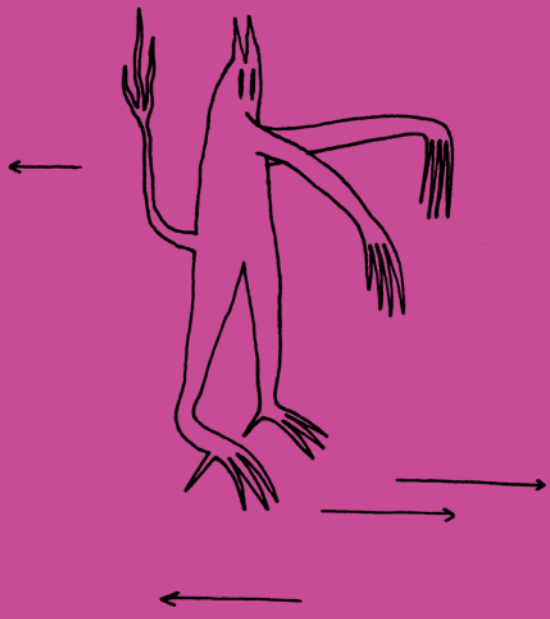

*
Host

PETRA
SOUKUPOVÁ

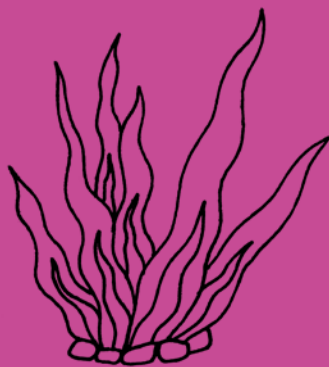
DIVNÉ
DĚTI A
SMUTNÁ
KOČKA

DIVNÉ DĚTI A SMUTNÁ KOČKA

Host
Brno
2023

PETRA
SOUKUPOVÁ

**Rukopis knihy vznikl v rámci rezidence,
kterou autorce poskytlo České literární centrum
(sekce Moravské zemské knihovny v Brně)**

© Petra Soukupová, 2023

Illustrations © Nikola Logosová, 2023

**© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)**

ISBN 978-80-275-1966-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1967-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1968-2 (MobiPocket)

Pro Marli

MY TŘI

MILA Poslední týden prázdnin bejvá vždycky takovej smutnej, protože už se blíží škola a ve vzduchu je podzim a všechno dobrý končí a večer už si třeba člověk musí vzít mikinu, ale já se na ten týden letos těším možná nejvíc z celých prázdnin. Ne že by prázdniny jinak byly nějak špatný, to vůbec ne, bylo to dobrý, byli jsme u moře a u babičky a taky hodně doma, ale tenhle poslední týden moji rodiče vymysleli, že pojedeme na takovou chalupu, kterou jsme si pronajali, a že s náma můžou jet i Katka, Petr a Franta.

Já teda hned, když to řekli, jsem věděla, že Franta nepojede, protože s Frantou už se zas tak moc nekamarádíme, teda skoro vůbec, ale to rodiče nemůžou vědět.

Když jsme se loni na podzim vrátili domů, tak nám rodiče sice dali nějaký tresty a pár týdnů jsme se neviděli, ale pak jsme se zase klidně mohli dál vídat, jenže mezitím se venku udělalo hnusně, mně to nevadí, ale Franta říkal, že jeho v zimě vždycky víc bolí nohy a že se mu to beztak zhoršilo po tom, co spal venku v tý chatce při tom našem dobrodružství, a že musí být doma. Ale ve skutečnosti chtěl sedět doma a hrát hry na počítači a taky chtěl, abych já tam seděla s ním a koukala se na něj, jak hraje, anebo se s ním koukala na nějaký videa, ale to mě moc nebaví. Takže jsem k němu moc nechodila a pak už vůbec a kamarádili jsme se jenom my tři, dokonce naši rodiče se spolu někdy bavili, což mně je jedno, ale Petrovi a Katce to vadilo, nevím proč. A tak když přišli moji rodiče před prázdninama s tím, že poslední týden v létě pojedeme na venkov

na nějakou chalupu a že oni můžou s náma, tak jsem myslela, že nebudou chtít, ale Petr řekl, že by klidně jel, a Katka pak nakonec taky.

Napsali jsme i Frantovi, ačkoli v té době jsem ho neviděla už pár týdnů, jenom ve škole, a tam se se mnou taky nebavil, jenom jsme se pozdravili a zase šli nebo se mě zeptal, jestli jsem se podívala na jeho YouTube video. Ale on tam dává jenom videa, jak hraje, a to mě nebaví, tak jsem řekla, že ne, a on se zase tvářil našťavaně, ale vždyť přece ví, že mě takový věci nezajímají. On se taky nezajímal, když jsem mu ukazovala video o tom, jak kuandu jí kus nějakýho ovoce, přestože to je strašně zajímavý zvíře, vypadá jako dikobraz a není to dikobraz a má čumák jako houbu.

Takže Franta nám samozřejmě napsal, že nejede, ale my tři jsme se těšili a teď je to konečně tady, pozítří jedeme a dneska mi mamka ukázala nějaký fotky té chalupy, jako kdyby mě zajímalo, jak vypadá nějaká chalupa, ale byly tam i nějaký fotky zvenku a v té vesnici je takový malý koupaliště, teda není moc hezký, je to jenom betonová nádrž, ale aspoň něco, a ten dům je blízko lesa. Úplně si představuju, jak půjdeme na koupák, ve stánku si tam koupíme nanuk a lehneme si tam a budeme se koukat na nebe anebo se budeme koupat. V létě v den, jako je tenhle, kdy svítí slunce a všechno je žlutý, si klidně můžeme dělat legraci z toho, že v tom koupališti je obří medúza, což taky pak uděláme, když o tom koupáku mluvíme.

„Milo, na ten koupák ale sami nesmíte, je ti to jasný?“
řekne mi mamka.

„Aha.“

Mám dojem, že tohle bude taky Petrovi a Katce vadit, mně je to jedno, ale když plavat umím a nejsem malá, už je mi jednáct, tak proč by s náma mamka musela pořád bejt? Ale nic

neříkám, protože od té doby, co jsme na podzim utekli z domova, tak je z toho mamka trochu ve stresu.

„Hm, bezva,“ řekne Katka, „jestli nás tvoje máma chce celý dny hlídat, tak nikam nejedu.“

Jenže ona moje mamka má pak stejně vždycky práci a já jsem sama — i když jsme byli u moře, tak pracovala a mě hlídal táta, ale ten si četl. Ale já nepotřebuju hlídat, když sedím a dívám se na vlny.

„Tobě to nevádí?“ otočí se Katka na Petra.

„Asi vadí, ale víc mi vadí, že rodiče chtějí, aby se mnou jel můj brácha,“ řekne Petr a mě už poněkolkátý napadne, že s Petrem jsou pořád nějaký problémy. „Proč pořád já mám takovou smůlu?“ fňukne Petr.

„No, v tom případě já teda nepojedu,“ řekne Katka.

„Já taky ne,“ vzdychne Petr.

„To tam jako pojedu s Petrovým bráchou?“ Vůbec ho neznám, viděla jsem ho jenom párkrát, pořád dělá nějaký sporty a chová se k Petrovi hnusně, jako kdyby Petr byl malý děčko, i když je starší — už mu bude jedenáct a Tomovi je teprve devět. A Petr mu nikdy nic neřekne. A navíc, já sporty neumím a nebaví mě, představím si, jak si tam pořád kopeme s míčem nebo jezdíme na kole, a to teda nechci.

„Ale ne, ty trubko, to by nejel nikdo.“

No tak to jediň, uleví se mi, ale zároveň je mi to trochu líto, protože už jsem si představovala, že tam jsme my tři.

„A tvoje máma o tom, že by jel jeho brácha, nemluvila?“ otočí se na mě Katka a já zavrtím hlavou.

„No tak klid, tak to určitě není nic vážnýho, když to neřešej rodiče,“ mávne rukou Katka, ale Petr se pořád tváří nespokojeně.

PETR Trochu mě to uklidnilo, že kdyby měl jet i Tom, tak by to přece museli říct Miliným rodičům, to má Katka pravdu, ale neuklidnilo mě to úplně, protože rodiče o tom mluvili už asi třikrát a dneska večer zase. Že máma už začíná chodit do práce a Lucka tam bude s ní, což nevádí, protože mámina práce je školka, a že táta musí do práce, a přece tady Tom nebude celý týden sám.

„Ale jo, klidně budu,“ řekne Tom.

Navíc jde jenom o dopoledne, pak už tu bude mamka s Luckou, takže proč by tu nemohl být sám, často tu bejváme sami pár hodin, tak co.

Táta zavrtí hlavou: „To je nesmysl. Akorát bys seděl a čuměl na bednu, to nejsou žádný prázdniny.“

„To jsou naopak super prázdniny,“ řekne Tom.

Já chci říct, že s Tomem v žádném případě nejedu, ale to říkat nesmím, rodiče jsou na to strašně hákliví, jako kdybysme se jenom proto, že jsme bráchové, museli mít rádi. Ale vidím, jak se na mě Tom dívá, vím, že s náma taky nechce jet.

„Tak já jim asi zavolám a zeptám se, jestli by se vešel,“ řekne máma a já už to nevydržím.

„Ne!“ Než mě stačí napomenout, řeknu: „V té chalupě je málo postelí. Nikdo další už se tam nevejde.“

„Tak by ses vyspal třeba na gauči, ne?“ zeptá se táta Toma a Tom pokrčí rameny, jako že asi jo. A já se na něj podívám a on se na mě dívá a já vidím, že mi to dělá naschvál.

Když jsme se loni na podzim vrátili, tak to chvíli vypadalo, že už to s Tomem bude lepší, chvíli byl normální, ale pak se to celý zase vrátilo jako dřív.

Ale co s tím tak asi mám dělat, nemůžu našim říct, že Tom tam pojede jenom proto, aby mě naštvál, a celý mi to zkáží. A navíc nepojede ani Katka, takže tam budu s Milou, jejíma rodičema a s Tomem. To by byl asi nejhorší týden prázdnin, a to

už jsem byl na výtvarným táboře, kde jsme pořád měli kreslit jen zátiší.

Vím, že když dám Tomovi najevo, že mi to vadí, tak tím víc bude chtít jet, takže po večeri, když už tam rodiče nejsou, řeknu Tomovi: „Tak mně to nevadí. Klidně pojed.“

„No dyť jedu, čudlo,“ zašklebí se na mě Tom, stejně to ví, že mi to vadí, skočím na něj, i když je to k ničemu, vím, že ho nepřeperu, a taky že ne, a ještě se mi směje.

Jdu do pokojíku a do naší čt skupiny, kterou Mila přejmenovala na „Chalupa u obří medúzy“, napíšu: *Tom fakt asi pojed. Dělá to schválně, aby mě mohl štvát.*

Čekám, že mi ostatní něco poradí nebo že prostě něco vymyslíme, ale Mila napíše: *Tví rodiče volali našim a máma řekla, že může.*

Takže fakt jede? napíše Katka.

Asi jo, napíše Mila.

Katka leavne skupinu a mně se chce brečet, tak trochu brečím, táta to nemá rád, když brečíme (teda hlavně já, Tom nebrečí skoro nikdy), ale nikdo mě nevidí, takže je to fuk.

Ale když ráno táta odejde do práce a máma s Luckou jdou na hřiště a my s Tomem zůstaneme sami doma, jdu si kreslit a on nevím, co dělá, najednou někdo zazvoní a já jdu otevřít. A za dveřma stojí Mila s Katkou.

„Jé, vy jste přišly,“ jsem fakt překvapenej.

Ale Mila řekne: „My jsme přišly za tvým bráchou.“

To mě překvapí ještě víc, takže ony už přišly za ním, budou se teď kamarádit s ním, úplně to vidím, jak to tam na tý chalupě bude vypadat, ony se budou bavit s ním a pak se mi všichni budou smát, a tak jenom ukážu na dveře jeho pokoje, ať si za ním jdou.

„Tak co je? Ty nejdeš?“ řekne mi ale Katka.

KATKA Na tu chalupu se mi moc nechce, ale to je složitý, nechce se mi to ani vysvětlovat, celý léto nesnáším, protože všichni nosí krátký sukně a šortky a šaty a já bych v tomhle všem vypadala přílišně, tak musím nosit dlouhý legíny a trika nebo šaty a většinou je mi vedro, a stejně vypadám hnusně. Chtěla jsem přes prázdniny zhubnout, ale moc se mi to nepovedlo, spíš vůbec, ale tak prostě začnu od prvního září, ale už opravdu, a na vánoční večírek nás deváťáků, kterej bude ve škole, budu hubená a hezká, už mám vymyšlený šaty.

Navíc když jsem jenom s Milou a Petrem, tak mi to tolik nevadí, že jsem tlustá, ale když se pak ukáže, že by měl jet někdo další, i když je to jenom Petrův brácha, kterej je mladší, ale je to sportovec, sportovci jsou nejhorší, a navíc je cizí, tak to je hrozný. Nechci bejt týden s někým úplně cizím, tak zkusím říct mámě, že bych třeba nejela, ale ona řekne: „Proč, prosimtě, vždyť se na to těšíš celý prázdniny.“ To je trochu přehnaný, navíc bejt celej týden sama doma by bylo skvělý, protože máma s bráchou jedou na basketový soustředění, kde brácha trénuje a máma tam bude jako zdravotnice.

„No tak chceš jet s náma?“ řekne máma. „Sama tady týden přece nemůžeš bejt.“

„Nemůžu? A proč bych nemohla? Už jsem přece byla přes víkend sama doma.“

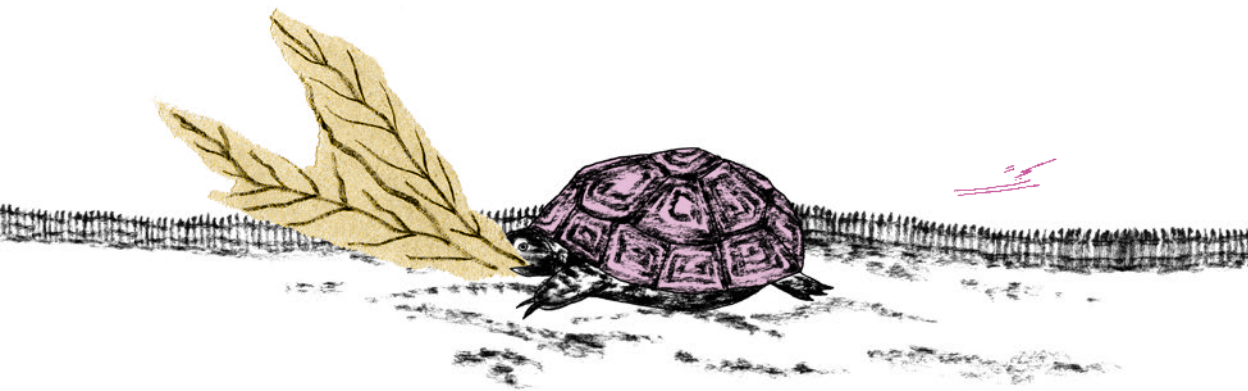
„Mohla, zlato, ale bylo by to zbytečný, ne? Víš, že tam mají i pingpongový stoly? To máš přece ráda.“

To určitě. Tak nic, radši to nechám bejt, než mě máma začne přesvědčovat, že basketový soustředění bude největší zábava století, musím to vymyslet jinak. A já už asi vím jak.

Ráno vyzvednu Milu, která na mě kouká, jako kdyby mě nepoznávala, protože jsem jí předem nenapsala.

„Jdeme za Petrem, pojd.“

„Těď?“

„No, teď, ať je to vyřešený. Nebo co děláš?“

„Venčila jsem želvu.“

Což znamená, že ji dala do takový ohrádky u nich na zahradě a kouká na ni, jak tam ta želva pomalu chodí a občas sežere nějaký lísteček.

„No tak to ti asi neuteče, ne?“ řeknu, ale pobavím tím jenom sama sebe, protože Mila se nezasměje, ale pak teda jde.

Cestou se musím trochu uklidnit, protože jsem z toho nervózní, i když je samozřejmě jednodušší mluvit s někým cizím, když je mladší, ale ani tak z toho nemám žádnou radost, navíc mám pocit, že Petrův brácha je podobnej jako můj brácha, a toho bych já teda od ničeho neodradila.

Tomáš hned vyskočí a diví se: „Co tady děláte?“

A já řeknu jenom: „Ty teda chceš jet s náma?“

A on se podívá na Petra. „No, chci.“

„Ale my tě tam nechceme.“

„Já vím,“ směje se. „Ale mně je to jedno.“

„My se s tebou nebudeme bavit,“ přidá se Mila.

„To je mi taky fuk.“

Pořád se dívá na Petra, jasně že je jako můj brácha, ten by mi to taky dělal schválně.

„Prostě tam budu s váma, vid', Petříku?“

„My ti utečeme,“ řekne Petr.

„Ty určitě,“ zasměje se Tomáš.

Asi jsem původně neměla v úmyslu ho nějak strašit, spíš jsem mu to chtěla vysvětlit, že si užije víc zábavy doma než

s náma někde v lese, a možná mu maximálně nabídnout nějakou sladkost nebo kindervajíčko, když stejně nechtěl jet a dělá to jenom Petrovi naschvál, ale teď mě fakt štve.

„Taky by se ti ale mohlo něco stát,“ řeknu.

„Jo, a co?“

„Nevím,“ pokrčím rameny. „Ale víš, že tvůj brácha skoro zabil člověka?“

„To určitě,“ pořád se směje.

„Jo, fakt,“ řeknu mu naprosto vážně. „Strčil do něj a shodil ho ze schodů a já jsem myslela, že je mrtvej a že všichni půjdeme do děcáku. To ti nevyprávěl?“

„To je nějaká blbost, ne?“ řekne Tom, ale už vidím, že si tak jistě není.

„Fakt to tak bylo,“ potvrdí Mila.

„Tekla mu krev z hlavy,“ konečně se vzpamatuje i Petr. „Mám to nakreslený, chceš to vidět?“

„To se řekne,“ řekne Tom, ale já dobře slyším, že už se bojí.

„To se teda neřekne,“ ujistím ho.

„A já jsem zabila ptáka,“ řekne Mila.

„Co?“

„Jo. Kamenem. Ležel tam úplně mrtvej, nehybnej, jako kus nějakýho barevnýho hadru.“

Takhle podrobně to Mila nikdy neříkala ani nám.

Tomáš se dívá na nás, z jednoho na druhýho, a skoro mi připadá, že se mu chce brečet.

„Takže sám vidíš, že s náma bys nikam jezdit neměl.“

„Protože my tě nechceme,“ řekne Petr. Najednou má daleko jistější tón, taky poznal, že to na Tomáše působí.

„O tom ty nerozhoduješ,“ zkusí to ale ještě Tomáš a já udělám krok k němu a on trochu ucouvne.

„A kdo o tom teda podle tebe rozhoduje?“

„Jenže naši chtěj, abych jel.“ Teď už v podstatě fňuká a já se cejtím trochu blbě, že jsem strašila malýho kluka. Ale ne zas tak moc.

„Já myslím, že je nějak přesvědčíš, ne? Že to není dobrej nápad, vid’?“

„Stejně jsem s váma nechtěl,“ zkouší to Tomáš ukončit se ctí.

„Já jsem to hned věděla,“ usměju se na něj, „protože my navíc vůbec nesportujeme. Takže by ses tam šíleně nudil.“

„To asi jo.“

„Navíc nejíme maso, jíme jenom jáhly a čočku,“ řekne Mila, což nechápu. Kromě ní maso normálně jíme, ale jasně že jí se neptám a naopak dodám: „Jo, anebo brokolici a lilek.“

Pak už nikdo neřekne nic, až se ozve Tomáš.

„Už půjdete?“

„Jo, a snad se zas dlouho nepotkáme, vid’?“ usměju se na něj ještě, on se ušklíbne a my odejdeme z jeho pokoje.

„Ty jsi hustá,“ směje se na mě Petr.

„Tos nevěděl?“ musím se taky usmát.

„Věděl,“ směje se ještě víc.

Dobře, další důvod, proč se mi na tu chalupu nechtělo, je to, že jak jsme se přes prázdniny moc neviděli, tak mě někdy napadlo, že už se asi nebudeme tolik kamarádit, protože Mila s Petrem jsou prostě malí, a že když zhubnu a budu normální, už se nebudu kamarádit s malejma dětma, protože prostě budu normální (a nebudu si ve škole číst), ale stejně jsem nezhubla a pořád mě to s Milou a Petrem baví. Takže by to asi mohlo bejt dobrý — když se mezi nás nebude nikdo míchat. Na Frantu si ani nevzpomenu, už dávno s náma není, my tři jsme dobrý i bez něj.

„Víte, proč jsem řekla to s tím masem?“

„Ne, to fakt nechápu.“

„Protože sportovci přece jedí hodně masa, ne? A tvůj brácha je sportovec,“ řekne Mila.

„Aha, ale můj brácha jí hlavně sladkosti,“ vysvětlí Petr. „A nepůjdeme teda na zmrzlinu?“ dodá.

No, neměla bych jíst zmrzlinu, zvlášť když jsem ráno měla čokoládový müsli, a ještě jsem si přidala, takže to už je fakt hodně sacharidů i tuků, ale zase na druhou stranu na náměstí otevřeli novou zmrzlinárnu a mají tam mangovou zmrzlinu, která je božská, a protože je to sorbet, tak je bez tuku. A stejně na tý chalupě rozhodně nebudu chodit na koupaliště — i když jsou Petr a Mila kamarádi, v plavkách bych nechtěla, aby mě viděli, a hubnout začnu hned potom.

Tak jdem.

My tři jsme nejlepší a nikoho dalšího nepotřebujeme.

ROLNIČKA

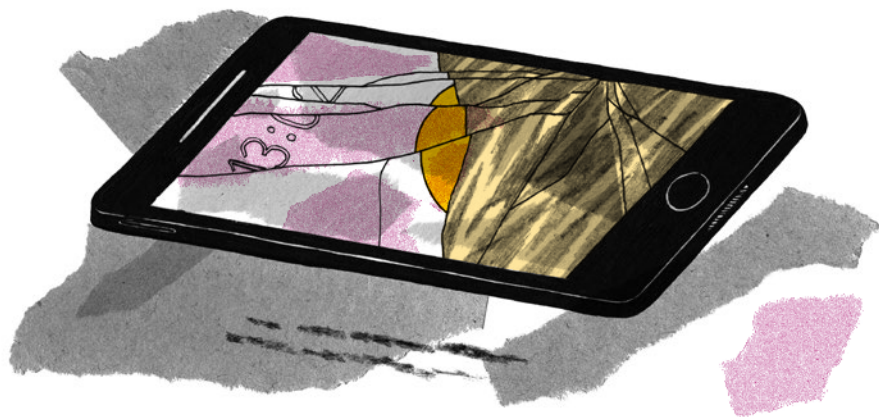
ELIÁŠ Já si teda nemyslím, že bych byl nějak zvlášť divnej. Možná že se nedokážu moc dlouho soustředit na jednu věc, když mě nebaví, ale když mě baví, tak to dovedu naopak hodně dobře a to je přece důležitý. Až budu dospělej, tak budu dělat práci, která mě baví, a nebudu muset psát diktáty nebo určovat slovní druhy nebo nějakou podobnou blbost.

Úplně nejradši bych chtěl být astronautem, ale to se možná nepovede, říkála maminka, takže potom mám v plánu být pilotem letadla, to si myslím, že je docela běžný, pilotů je spousta, denně vzlétne na Zemi víc než sto tisíc letadel a každý musí mít pilota.

Když chce člověk bejt pilot, potřebuje dobře umět matematiku, tu umím dobře, půjdu teď na šestiletý matematický gymnázium. Trochu se bojím, že tam budou nový lidi, ale Luisa mi řekla, že tam budou všichni podobný blázni, jako jsem já, takže ať jsem v klidu, a to gymnázium je kus od naší základky a ze školy budem pořád chodit spolu, takže to bude vlastně podobný, a je fakt, že pokud bude na gymnáziu víc hodin matematiky, tak to bude jedinej lepší.

Pak musí pilot umět angličtinu, ta mi moc nejde, a taky musí bejt sportovec, to přesně nevím proč, možná když je nouzový přistání, a sportovec taky moc nejsem, ale snažím se a taky mám rád špenát.

No ale někdy mi to snažení třeba úplně nejde, protože ráno, když jsem dělal Duolingo, tak mi to nešlo a já jsem fláknul s telefonem o zem a definitivně jsem ho rozbil. Teda displej.

On už sice trochu rozbitej byl, protože jsem s ním už několikrát o zem fláknul, prostě když mám vztek, tak v tu chvíli vůbec nedokážu přemýšlet. Maminka i táta mi samozřejmě už stokrát říkali, že jestli si ten telefon rozbiju, tak mi novej nekoupí, ale jak teď teda budu dělat angličtinu? To mě zase znovu rozruší, naši používají slovo „rozrušit“, protože nejsem naštvanej, jenom jsem v hrozným stresu a musím s tím něco udělat. A nejvíc mi obvykle pomůže, když nemusím zůstat na místě, nejlepší je chvíli utíkat, ale to vždycky nejde, tak dělám dřepy, ale to mi tolik nepomáhá, hned mě začnou bolet nohy a ve stresu jsem pořád. Dřív jsem do něčeho bouchal hlavou, ale to už nedělám, rodičům to vadilo a taky mě z toho bolela hlava, a tak se někdy kousnu uvnitř pusy, to nikdo nevidí a nikomu to nevadí a mně to pomůže. Krev spolknou, tu chuť mám rád. Nemůžu to ale dělat moc často, protože pak už mi to v puse vadí.

Každopádně teď utíkat můžu, vyběhnu z chalupy, někdo mi něco říká, ale já se s nima teď nemůžu bavit, a běžím po silnici dolů z kopce, skoro mi připadá, jako kdybych letěl. Dole u hlavní silnice se otočím a běžím zase zpátky, to už neletím, vlastně nemůžu popadnout dech, tak se zastavím a už jenom

jdu, všechno je lepší, to s tím telefonem nějak vyřeším, třeba to půjde i s tím rozbitým displejem. I když to asi ne, už jsem se o něj říznul, tak si asi půjčím telefon od Luisy a budu dělat Duolingo na jejím, ona to stejně nechce dělat, takže jí nebude vadit, když se tam přihlásím svým účtem, teda doufám, protože jestli mi to nedovolí, tak přijdu o svoji řadu a to by mi vadilo. Znovu se rozběhnu, abych na to nemusel myslet, ona mi to určitě dovolí, Luisa je hodná a já jsem na ni taky hodnej, protože tak to má mezi sourozencema bejt, říká maminka. A já jsem starší brácha, já jsem její ochránce.

Cestou mě předjede auto a jede k vedlejší chalupě, jsou to asi další hosti. Mamince to vadí, že se tady pořád střídají lidi, ty, co tady byli minulej týden, každěj večer dělali mejdany na zahradě a hlasitě zpívali a maminka se bála, že z toho budu rozrušeněj, když nebudu mít klid na spaní. Ale mně to nevadilo, některý ty písničky jsem i znal a stejně vždycky nakonec usnu, i když třeba až pozdě, ale to je přece jedno, jsou prázdniny. A i kdyby nebyly, tak prostě ležím v posteli a čekám, to mi nevadí, vlastně mám rád, když je úplná noc a úplný ticho, což teda trvalo docela dlouho, než všichni ti lidi šli spát.

Ale potom bylo takový ticho, jaký ve městě nikdy není.

Ve skutečnosti z toho byla víc ve stresu Luisa, ale pak si lehla k mamince do postele a spala s ní. Maminka se ptala, jestli nechci taky, ale já přece nemám rád, když někdo leží moc blízko u mě, takže proč se mě na to vůbec ptala.

No ale tyhle hosti mamince vadit nebudou, protože jsem v tom autě viděl nějaký děti, tak asi nebudou dělat večírky. Mně je to jedno, kdo do té chalupy přijede, já se stejně bavím jen s Luisou a s maminkou, maminka nám pořád vymýšlí, co budeme dělat a kam půjdeme, dost rád chodím na dlouhý výlety.

„Tak co dneska podnikneme, děti?“ zeptá se maminka, když se vrátím domů. Ještě předtím mi teda řekne, že když

takhle vyběhnu, musím dávat pozor, kdyby jelo auto, ale to já přece vím.

„Mohli bysme zase k potoku,“ řeknu, protože venku je vedro. Vodu mám rád, ale koupaliště zas tak moc ne, tam je obvykle moc lidí a já se bojím hluboký vody, i když plavat umím.

Piloti plavat musí umět, ale jsem si jistej, že rádi to mít nemusí.

„To je výbornej nápad,“ odsouhlasí mi to maminka, „akorát že dneska musím pracovat dopoledne, takže vyrazíme až po obědě, ano? Tak si teď budete hrát na zahradě?“

Ale vždyť ty dny předtím, co jsme tady, pracuje odpoledne nebo večer nebo vůbec, když je tu i táta, což bývá o víkendu. A vždycky jdeme na nějaký výlet hned ráno a odpoledne si s Luisou hrajeme, tak proč to teď mění?

Maminka asi pozná, že nejsem spokojenej, ale nechápe nic, protože řekne: „Zlato, oběd je za chvílku, vždyť přece doma taky pracuju dopoledne.“

„No ale tady nejsme doma,“ řeknu a ona mi pocuchá vlasy, což taky nemám moc rád, ale maminka to neví. „Ale jdi ty, běžte třeba tam dozadu na maliny. Když jich nasbíráte dost, můžu pak upéct malinovej koláč.“

To bych klidně i šel, jestli půjde i Luisa.

„A nemůžeme spíš na trampolínu?“ zeptá se Luisa.

„Tak běžte na chvíli na trampolínu, ale opatrně,“ dovolí maminka. Nemá trampolíny ráda, ale tuhle sem postavil strejda pro své děti, naše sestřenice, takže tu je a Luisa skáče ráda. Já upřímně zas tolik ne, protože maminka nám ukazovala, jaký různý zranění se můžou na trampolíně stát, a byly pěkně hnusný. A hlavně se nemá skákat společně, takže se s Luisou radši střídám.

„No, anebo já půjdu na trampolínu a Elí může jít sbírat maliny,“ navrhne Luisa.

To by vlastně šlo, ale maminka řekne: „Jen běžte spolu,“ a tím je to daný.

„Tak jdeme?“ obrátí se na mě Luisa. Skáče jako první, a i když se máme po deseti minutách vystřídat, tak mě tam nepustí, ale já nechci jít rušit maminku od práce, tak ji nechám skákat ještě pět minut.

„Ale pak už mě tam fakt pustíš.“

„Vždyť sem vůbec nechceš,“ skáče Luisa. „Vždyť se bojíš.“

„Nebojím se, jenom jsem opatrněj.“

„No ale ani skákat nechceš.“

Možná že úplně nechci, ale když se řeklo, že budeme každý skákat deset minut, tak se přece máme po deseti minutách vyměnit.

„Prostě výměna.“

„Ještě ne.“

Vlezu na trampolínu, aby ona vylezla, zkusím ji chytit, ale ona prostě skáče dál tak, abych na ni nedosáhl, a já skákat nemůžu, když tu je, takže je to celý dost nefér. Chvilí se snažím, ale nejde to.

„Už toho nech!“ zakřičím a Luisa okamžitě přestane.

„Klídek, nekřič,“ řekne mi a konečně z té trampolíny vypadne. A já si teda zaskáču, ale vůbec se mi nechce. A když mi za dvě minuty pípnu hodinky, že uplynulo těch mých deset minut, tak Luisu hned zase pustím.

„Díky, Elí,“ řekne mi Luisa hezky a skáče, vůbec se nebojí, protože ona ty fotky těch zlomenin asi neviděla, a skáče tak vysoko, jako kdyby skoro lítala, a vlasy jí lítají. Taky bych to chtěl, ale nemůžu, když vím, jak je to nebezpečný, a tak se kousnu v puse a jdu si domů pro miskou na maliny.

„Co tam křičíte?“ ptá se maminka, ale přitom se dívá do počítače a pracuje, takže si myslím, že není nutný odpovídat, a stejně za to může ona, že jsme nešli k potoku. A tak jenom

popadnu tu misku a jdu dozadu do zahrady, kde rostou ty malinový keře.

Jenže když k těm malinám přicházím, uslyším zase tu rolničku, tak se radši vrátím k Luise a počkám, až doskáče. Trvá jí to milion let.

MILA Den, kdy přijedeme, je přesně takovej, jakej má prázdninovej den bejt, svítí slunce, všechno je vyprahlý a pole jsou žlutý a cvrkaj cvrčci a někde kokrhá kohout. V tý chalupě je chladno, ale na zahradě je šílený vedro, hned jak přijedeme, tak se rozhodneme, že půjdeme na koupaliště, i když Katka nechce, říká, že by šla radši do lesa.

„Jo?“ nechápu to, já bych skoro vždycky šla radši do lesa, ale teď je i v lese vedro, navíc nám v autě nefungovala klimatizace a museli jsme všichni tři sedět vzadu namačkaný na sebe. A kolem toho koupaliště jsme jeli, když jsme bloudili vesnicí, a zdálo se mi vlastně celkem lákavý.

„Já bych se taky šel vykoupat,“ řekne Petr.

A táta vyleze z chalupy: „Tak co, děti, jdeme na koupák?“

Katka neřekne nic a jde si dovnitř asi pro plavky, já se jdu taky převlíct.

Než dojdeme na to koupaliště, všichni umíráme vedrem, nejvíc podle mě Katka, která má dlouhý legíny a tričko, to nechápu, ale zatímco my s Petrem se hned svlíkneme a jdeme do vody, dokonce i táta jde, Katka si sedne na naši rozloženou deku a řekne, že si nejdřív bude číst.

Táta hned skočí do vody, ale my s Petrem ještě chvíli stojíme na kraji, přemýšlíme o tý medúze, ale vůbec nám to nepřijde děsivý.

„Navíc je tam spousta lidí, proč by popadla zrovna nás?“ řekne Petr, což je pravda.

„Tak tam teda skočíme?“

„Tak na tři.“

Odpočítáme tři a já skočím. Voda se mi zdá šíleně studená, ale zároveň je to tak skvělý, že i kdyby tady byla ta medúza, bylo by mi to jedno. Teprve když vyplavu na hladinu, vidím, že Petr neskočil. Ale už tam leze po žebříku.

Znovu se potopím. Kdyby existoval kroužek potápění, tak bych tam chodila ráda, jenže jsou jenom kroužky plavání, a plavání ráda nemám. Rukou se dotknu dna, je trochu slizký, a když otevřu oči, vidím jenom zeleno a nějaký stíny ostatních lidí, teda snad to jsou lidi. Znovu vyplavu na hladinu a Petr pořád stojí u těch schůdků, ještě se ani nepotopil.

Znovu se potopím a znovu vyplavu. Petr se pořád ani nehnul.

„Co je?“

„Nevím,“ pokrčí rameny.

„Ty se bojíš tý medúzy?“